

Toi toi toi

KOMEDIE

GIJS
MULLER

Toi toi toi

komedie

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: maart 2022
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Marja West
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8322-714-6
ISBN Paperback: 978-90-8322-715-3

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Aan het begin van de eenentwintigste eeuw was Freek een legendarische en een van de meest talentvolle studenten ooit van de toneelschool Maastricht. Uitermate knap, gepast slank en met een volle haardos en het talent van een andere wereld was hij de spil van zijn jaar, van de hele school zelfs. Als hij aan de beurt was om te improviseren of een stukje van een rol voor te lezen, veerde iedereen op. Hij bracht nou eenmaal iets bijzonders, altijd weer. Wat hij ook deed, het had iets magisch, iets sprankelends, iets spannends; dat werd gezegd door alle leraren. En of die woorden nou een zichzelf versterkend effect hadden of niet, als Freek de aandacht pakte, zat iedereen met open mond naar hem te luisteren en te kijken. Freek betoverde.

Freek leest het begin van *Onder het melkwoud* van Dylan Thomas en opeens is het geen zware literaire kunst meer, maar een spannend jongensboek. De andere leerlingen hangen op een stoel om hem heen of liggen languit aan zijn voeten, hun ruggen op het koude zeil van het repetitielokaal. De bewondering glinstert in hun ogen. Albert Zwezerik, Freeks vriend en medeleerling – nota bene degene die hem gestimuleerd heeft destijds ook auditie te doen voor de opleiding – zit verderop met samengeknepen ogen en

gespitste oren. Hij is jaloers, maar kan zich ook niet afsluiten voor wat hij ziet en hoort. Freeks lage, wat sonore stemgeluid, het tempo en de aandacht waar hij de tekst mee leest, met schitterende vertragingen en versnellingen, zetten de wereld in het klaslokaal even stil. Er is niets anders dan het geluid van zijn stem. Omdat de deur naar de gang openstaat, blijven leerlingen van andere klassen bij de deur staan luisteren. Het is niet voor het eerst dat ze daar staan. Freek is weer bezig jongens. Snel! Freek leest *Onder het melkwoud*, kom kijken en luisteren naar Freek...

Op de toneelschool was Freek van den Vijver dus een legende, een belofte, een heilige, een God, en om die reden de meest begeerde man van zo'n beetje iedereen. Elk meisje, elke vrouw, ja zelfs een paar van de leraressen – dat kon toen nog – wierpen zich aan zijn voeten. En niet alleen op school had hij een schare aanbidsters, ook in het uitgaansleven was Freek bijzonder geliefd. Zijn belangrijkste fan was de befaamde Dorien, een tandartsassistente in opleiding van ruim één meter negentig, die Freek adoreerde vanaf het eerste moment dat ze hem zag. Wat hij ook deed of zei en hoe hij ook met haar omging – of hij haar negeerde of niet – ze was altijd beschikbaar voor wat dan ook. Daar stond Dorien bekend om, dat ze gemakkelijk en geriefelijk was voor een man, maar voor Freek ging ze wel erg ver. Hij kon haar als een slavin behandelen of als een vod, Dorien vond het geen enkel probleem. Zolang hij maar met haar om wilde blijven gaan.

En Freek was uitermate tevreden met al die vrouwen aan zijn voeten. Elke vorm van aandacht die hij bereid was aan een ander te besteden, werd altijd in dankbaarheid aanvaard. Dankzij zijn talent en unieke uitstraling was hij almachtig, want er was praktisch niemand die weigerde het bed met hem te delen, om de doodeenvoudige reden dat ze dan later konden vertellen 'Het' gedaan te hebben met de grootste ster die Nederland ooit rijk was geweest. Want niemand twijfelde er ook maar één seconde aan dat Freek na zijn opleiding, of misschien zelfs wel eerder, naar Hollywood zou gaan om daar Oscars te winnen. Hij zou een fortuin vergaren, dat stond vast, en met de mooiste vrouwen verkeren. En ja, dan kon je dus wel mooi zeggen dat je het ooit met Freek gedaan had, als je thuis op de bank zat met een bak te schillen aardappelen op schoot, terwijl de kinderen elkaar de hersens insloegen en manlief aan zijn iets te dikke buik zat te krabben.

Freek was gewoon in de toneelwereld van die jaren de grootste belofte van de eeuw, zo simpel lag het.

2.

In wezen is het voor iedereen een onbegrijpelijke quiz, dat *Iglo-Iglo*. Er zijn spelrondes met vragen waar verschillende antwoorden op mogelijk zijn omdat het om associaties gaat, terwijl om onduidelijke redenen het ene antwoord fout en het andere goed wordt gerekend, maar daar lijkt niemand zich aan te storen. Het is pure vrolijkheid, niets anders dan dat, en er wordt goed naar gekeken: het marktaandeel zit altijd wel boven de 20 procent.

De opnames van afleveringen¹²⁷, ¹²⁸ en ¹²⁹ in studio 2 op het mediapark in Hilversum worden van levendigheid voorzien door een kleine honderd man publiek, voornamelijk oudere en iets jonger dan oudere dames.

De camera's zijn nu nog onbemand. Hier en der stellen lichttechnici de spots en de setdresser tevens rekwisiteur checkt nog een laatste keer of alle voorwerpen aanwezig zijn. Ze mogen straks gebruikt worden in ronde twee, als de kandidaten reacties aan het publiek moeten ontlokken om hun medespelers op een goed antwoord te brengen. En terwijl deze laatste controles plaatsvinden staat Freek van den Vijver voor het publiek, om het bezig te houden met wetenswaardigheden, gekkigheidjes en moppen. Presentator Rolf staat iets terzijde en kijkt ongeïnteresseerd toe. Uit zijn kraag steken

tissues, om te voorkomen dat er schmink op zijn pak komt.

'Zegt die man: nou, als u een neushoorn was geweest had ik toch echt eerst mijn handen gewassen!' plaatst Freek de punchline.

Het publiek lacht een beetje.

'Nu we het toch over vleeswaren hebben: vraagt de ene hoer aan de andere, wat vraag jij aan Sinterklaas? Zegt die andere: 50 piek, net als aan iedereen.'

Weer klinkt er wat gegrinnik. Veel is het niet, de meesten kennen deze natuurlijk al.

'Komt een vrouwtje met een kind van zes dat haar been gebroken heeft bij een dokter die net een nieuwe bril heeft, zegt die dokter...'

Tommy de opnameleider komt opeens naast hem staan en onderbreekt hem ruw. 'Oké mensen, we gaan opnemen. Freek, je wordt bedankt. U ziet hem zo terug, dames en heren. Applaus voor Freek van den Vijver!'

Er klinkt een zwak applausje. De cameramensen nemen hun plek in en de kandidaten worden door gastvrouwen naar hun plek begeleid. Daarna wordt het werklucht gedoofd. Opeens is alles wat rommelig en groezelig is, aan het oog onttrokken en licht het kleurrijke decor op. Alles ziet er opeens feestelijk, nieuw en fris uit: het wondertje van de showbizz.

Freek schuift naar opzij, het donker in. Niemand kijkt nog naar hem. Hij is onbelangrijk, een onbetekenend schakeltje in de vervaardiging van de geldmachine die televisie heet, in dit geval slechts gemaakt en uitgezonden als aangename onderbreking van eindeloze reclameblokken.

‘Rolf. Als ik je mag verzoeken.’ Tommy maakt een gebaar. ‘Dames en heren, Rolf Rolfers!’

Met een net zo plotselinge als brede lach loopt de quizmaster naar de presentatiestand en schaaft zich erachter. De tune zet in, het publiek veert op en applaudisseert enthousiast, aangemoedigd door Tommy die driftig met zijn opgerolde script in de lucht zwaait.

We zijn begonnen.

‘Dames en heren, welkom bij alweer de 127ste aflevering van *Iglo-Iglo*. Wij hebben er zin in en u vast ook. Wie zijn vandaag onze stralende kandidaten, ik stel ze even aan u voor...’

3.

Een flink aantal jaar nadat Albert Zwezerik afstudeerde aan de toneelschool kreeg hij een serieuze relatie met de prachtige Stella Voorthuis. Zij was eerstejaars geweest toen Freek en hij eindexamen deden en Stella had destijds enorm tegen hen opgekeken. Opvallend genoeg had ze meer interesse getoond in hem, Albert, dan in de godheid van de school 'De Freek van den Vijver', maar die gevoelens waren nauwelijks wederzijds. Albert stond aan het begin van zijn carrière en verlangde ernaar Maastricht te verlaten en naar Amsterdam te gaan, waar het toch allemaal gebeurde in zijn ogen. Rotterdam, Den Haag of Utrecht waren ook goed, maar dan had je het echt wel gehad.

Een flink aantal jaar later was Stella opeens *the new girl in town* – niet in de laatste plaats omdat ze zo mooi was en en plein public moeiteloos uit de kleren ging – en was hij nog in het geheel niet doorgebroken. Hij had de moed erin kunnen houden omdat zijn vriend Freek er nog veel minder van gebakken had. Die had meteen na zijn eindexamen een grote rol gekregen bij Toneelgroep Amsterdam, in een stuk dat geschreven was door een minnaar van de artistiek leider, maar die voorstelling flopte gigantisch en Freek kreeg de Zwarte Piet toegespeeld. Zijn enthousiast vooruitgesnelde

reputatie keerde zich onmiddellijk tegen hem. De adoratie en bewondering die hem al die jaren op school ten deel waren gevallen, werden nu door het leger der onverbiddelijke recensenten omgezet in algemene gevoelens van teleurstelling en afkeuring. Op de opleiding een ster zijn was echt nog wel even iets anders dan in de praktijk, zo werd algemeen gesteld, Freek van den Vijver moest nog veel leren! Waar dat dan moest gebeuren, was onduidelijk, want hij werd niet gevraagd voor een tweede rol bij het gezelschap en kwam werkloos thuis te zitten.

In de jaren die volgden kregen Albert en hij hier en daar wat rolletjes – in tv-series en bij het kindertheater – maar omdat ze daarmee niet opvielen in het vak bleken ze al snel overgeleverd te zijn aan het zompige moeras van de ZZP'er en moesten ze zo hard vechten voor het verdienen van hun boterham dat ze aan kunst niet toekwamen.

En toen kwam Stella dus opeens weer om de hoek zetten. Omdat ze nog steeds tegen Albert opkeek en graag met een collega-acteur het dagelijks leven wilde delen, kropen de twee bij elkaar in zijn schimmelige huurflat aan het stille deel van de Albert Cuypstraat. Enige jaren later betrokken ze een huis aan de gewilde Bosboom Toussaintstraat, dat zij kocht van het geld dat ze inmiddels ruimschoots verdiende. Stella was door haar sprankelende aanwezigheid in verschillende tv-programma's al snel landelijk bekend – en vooral: gevierd – en kreeg de ene na de andere aanbieding. Albert verhuisde

besmukt met haar mee naar de luxe, terwijl hij ondertussen neerkeek op hetgeen waar zij zo succesvol mee was. Stella's werk was niet van zijn niveau, vond hij.

Het mislukken van zijn vriend Freek was voor hem de grote troost en het verklaarde ook waarom hij zelf geen succes had: echt talent werd nou eenmaal niet gewaardeerd! Dat was duidelijk en daar moesten ze mee leren leven.

'Maar ik heb donderdag première! Je komt toch wel naar mijn première kijken?' Stella kijkt eerder ongelukkig dan verwijtend.

Albert haalt zijn schouders op. 'Waarom? Waarom moet dat zo nodig? En waarom doe je daar altijd zo spastisch over? Zo belangrijk is het toch helemaal niet? Ik bedoel, het is gewoon weer het zoveelste onbeduidende blijspel.'

'Voor mij is het belangrijk. Het stuk mag dan in jouw ogen niet zo geweldig zijn, het is wel mijn dagelijks werk voor de komende zeven maanden.'

'Ik heb gewoon niet zo'n zin in die onzin eromheen.' Albert kijkt haar wat aarzelend aan. Hij kan natuurlijk onomwonden stellen dat die blijspelen misschien leuk opleveren maar vanuit een kunstzinnig oogpunt simpelweg afgrijselijk zijn, maar dat wordt geheid ruzie. Dus houdt hij zijn mond in de hoop dat Stella zijn voorbeeld volgt. Niet dus.

'Waarom niet? Er is een nazit met champagne en hapjes en leuke mensen. Dat heb je met vrije producties: daar maken ze er nog wat van.'

‘En of ik dan voor lul naast je wil komen staan terwijl jij de valse kontenlikkerij in ontvangst staat te nemen en zweterige interviews staat af te geven aan Rabarbara Spugen en Klevert Horrelvoets, bedoel je?’

‘Jezus, Ab.’ Stella ploft boos neer op de bank. ‘Dit is voor mij dé avond van het jaar. Première! Daar moet je toch bij zijn? Het is best een leuke voorstelling. Eimert heeft er echt wel wat van weten te maken.’

‘Ja, dat zei je de vorige keer ook.’

‘De vorige keer heb ik me vergist,’ zegt Stella kortaf. ‘Dat kan gebeuren.’

‘Misschien vergis je je nu weer. En wat hebben we nou aan *best leuk*? Een *best leuke* voorstelling. Jezus.’

‘Veel. Elk moment dat het leven aangenaam is of leuk of gezellig of vrolijk is mooi meegenomen.’

‘Zo kijk ik er niet tegenaan, dat weet je. Mijn vak is me heilig, ik wil iets echts doen, iets van waarde.’

Vanonder haar geprononceerde wenkbrauwen die haar gezicht zoveel expressie geven, kijkt ze hem gekwetst aan. ‘Het heeft dus geen waarde wat ik doe. Heel fijn. Dank je wel,’ zegt ze.

Albert merkt dat hij nerveus wordt. Hij voelt zijn hart in zijn keel bonken. Straks verlaat ze hem voor iemand die succes heeft, net als zij, of in ieder geval haar haar succes gunt. Moet hij niet een klein beetje voorzichtiger zijn? Moet hij zich niet gewoon overgeven aan de rol die hem

blijkbaar door de voorzienigheid is toegespeeld: die van de man achter de succesvolle vrouw?

Tijdens de lunch, waar hij extra zijn best op heeft gedaan om boete te doen voor zijn dwarsigheid van die middag, komt Stella er weer op terug: 'Ik heb me vijf weken lang mijn longen uit mijn lijf gerepeteerd,' zucht ze, 'in zijn genre is het een zware rol. Maar daar hoor je me niet over klagen, want misschien is het wel het beste dat ik ooit gedaan heb.'

'En ook dat zei je de vorige keer.' Hij kan zijn tong wel afbijten. Hij moet gewoon zijn mond houden, dat is echt veel beter.

'Ik geloof erin. Dit is de belangrijkste avond van het jaar en mijn man wil er niet bij zijn. *Waarom is Albert er niet?*' Wat moet ik dan zeggen?'

'De waarheid lijkt me prima. *Albert houdt niet van gezellige vrije producties.*'

'Nee, dat doe ik niet. Ik zeg wel dat je ziek bent. Dat je het heel erg jammer vindt, maar dat je niet in staat bent om te komen en dat je graag een andere keer komt.'

'Prima. Ik wil ook best een andere keer komen kijken, als ik jou daar een plezier mee doe. Op een gewone avond. In Zaltbommel of zo.'

'O toch wel?'

Albert zwijgt even en eet. Hij moet zichzelf redden, besluit hij. Waardigheid moet hij tonen, gecombineerd met excuses voor zijn gedrag. 'Ik ben acteur, Stella,' zegt hij dan serieus. 'Als ik mijn vak uitoefen, sta ik kwetsbaar en naakt op

het toneel. Figuurlijk gesproken dan. Dat is wat ik doe. In al die vrije producties trekt iedereen een leuk jurkje aan of een goed zittend pak. Letterlijk en figuurlijk. Daar hou ik gewoon niet zo van. Dat mag toch wel?’

‘Ja,’ gromt zij. ‘Het mag. Alles mag.’

‘Fijn. Dank je wel.’

‘En ik herken dat wel. Ik sta thuis bijvoorbeeld regelmatig naakt, maar dat heeft bijzonder weinig effect. Ook frustrerend.’

‘Jezus. Wat zeg je nou weer allemaal?’

‘Ik heb dat gewoon nodig, Ab. Is dat een schande? Ik wil me begeerd voelen. Dat geeft me zelfvertrouwen.’

‘Gaan we het nu ineens daar weer over hebben? Stel je toch niet zo aan. Alsof jij dat nodig hebt, je begeerd voelen. En zo lang geleden is het helemaal niet.’

‘Ach, wat zal ik zeggen? We zijn nog geen twee jaar bij elkaar en we zitten nu al op een moyenne waar een hoogbejaard echtpaar met allebei een dwarslaesie zich rot voor zou schamen.’

‘Heel grappig.’

‘Dank je.’

‘Mijn hoofd staat er nu even niet naar. Sorry.’

‘Ik heb je hoofd ook helemaal niet nodig.’

‘Weer heel leuk.’

‘Ach ja. Leuk zijn is mijn vak. Ik ben de vleesgeworden vrije productie. Maar helaas kijkt mijn man op me neer én wil hij bijna geen seks meer met me hebben. Daar ben ik mooi klaar mee. Maar goed, we hoeven het niet echt te doen, maar ik wil wel graag dat je zo nu en dan als een

schoothondje achter me aan loopt, net zoals in het begin. Anders wordt het leven zo saai.'

Albert kijkt haar aan en dwingt zichzelf te realiseren dat hij samenleeft met een van de meest begeerde vrouwen van het land, dat zij hem net voorgesteld heeft vaker met elkaar naar bed te gaan en dat hij niet op dat aanbod ingaat.

'Freek komt wel op mijn première,' zegt Stella.

'Ja, die vindt de vrije productie tegenwoordig prachtig.' Albert eet van het roerei met kaas en cherytomaatjes. Verrotte lekker is het. Waarom zegt ze daar niks over? Ze eet het gewoon op zonder iets te zeggen over zijn kookkunst, klagend dat ze niet begeerd wordt.

Actrices. Wat moet je ermee?

4.

‘Heel goed Masha, drie Iglo-Iglopunten voor jou.’ Rolf kijkt langs de camera naar een producer die twee vingers opsteekt, en is even in verwarring. ‘Of nee, sorry, twee Iglo-Iglopunten. Twee Iglo-Iglopunten voor Masha. Daarmee komt zij op een totaal van zeventien poolbeertjes en zes Iglo-Iglopunten en dan gaan we nu naar Nathalie voor het zeeleeuwenbelspel!’

‘Nee. Ho. Stop maar.’ Opnameleider Tommy loopt met zijn hand tegen zijn oortje naar Rolf. ‘We krijgen nu niet Nathalie en ook niet het zeeleeuwenbelspel, hoor ik.’

‘Hè? En net zei je...’

‘Ja nee, ik zei net dat we na de pinguïnparade en de sneeuw- en toeterdoos het zeeleeuwenbelspel krijgen met Nathalie. Maar dat is niet nu.’

‘Wat komt er dan nu?’

Tommy luistert naar wat de regie hem vertelt. ‘Er wordt even overlegd, Rolf. Relax. Wil je iets drinken?’

‘Ik dacht dat we nu het zeeleeuwenbelspel kregen, met Nathalie.’

‘Nee nee.’ De opnameleider kijkt in zijn draaiboek. ‘We krijgen nu eerst het ijsbeervissen met Masha voor de extra poolpunten en het wak van Titanic en daarna de nieuwe Nova Zemblaronde met allebei en pas daarna het zeeleeuwenbelspel met Nathalie.’

'Juist. Sorry.'

'Maak je geen zorgen. Komt goed. We gaan verder waar we gebleven waren, dames en heren. Opname in vijf, vier, drie...' Tommy stapt weg.

Anderhalf uur later zitten Rolf en Freek uitgeteld in hun gezamenlijke kleedkamer. Ze konden ieder een eigen domein krijgen, maar zaten liever bij elkaar. Er moet toch iemand zijn tegen wie je aan kunt klagen?

'Ik was het gewoon steeds kwijt,' verzucht Rolf, die er dodelijk vermoeid uitziet.

'Vergissen is menselijk. Maak je geen zorgen.'

'Nou, zo vaak als ik me vergis in deze show is bijna niet menselijk meer.'

'Zo vaak is dat helemaal niet,' sust Freek. 'Moet je André Springer eens meemaken in *Elke dag een draadje maar*. Die verspreekt zich zes keer in elke zin.'

'Dat zeg je alleen maar om me op te monteren.'

'Ja, dat is zo.'

Rolf kijkt hem aan met grote verschrikte ogen. 'Echt waar?'

'Rustig. Grapje. Dat is mijn vak, weet je wel, grapjes maken.'

'Als je erop uit bent om me nog onzekerder te maken, zou je me een groot plezier doen als je...'

'Je doet het prima. We hebben weer drie prachtige afleveringen gemaakt. Gefeliciteerd.'

'Meen je dat?'

'Ja natuurlijk. Het publiek leefde mee. Ik zag het, of nee: ik voelde het. Er was aandacht en ze hadden lol. Wat wil je nog meer?'

‘Nou gelukkig maar.’ Rolf sluit zijn ogen. ‘Jezus, ik ben kapot.’

Freek laat de stilte even zijn werk doen. Buiten op de gang klinkt gelach. Iedereen is blij dat die kutquiz er weer opstaat voor vandaag. Volgende week weer drie en iedere week weer, tot aan het einde der tijden. Het is nou eenmaal een succes en successen moeten blijven.

‘Ik ga douchen,’ zegt Rolf. Hij opent zijn ogen en staat vermoeid op.

‘Ik wou je nog wat vragen,’ begint Freek voorzichtig. ‘Maar misschien is dit niet het goeie moment. Ik heb namelijk een probleempje.’

‘De barracuda heeft je het huis uitgezet zeker?’

‘Hoe weet jij dat?’

‘En je mag nooit meer terugkomen?’

‘Waarom word je geen paragnost?’

‘Het zat er toch al een tijdje in? Wat heb je gedaan?’

Freek haalt zijn schouders op. ‘Niks.’

‘Dat is het. Je vindt ’r niet leuk en je valt niet op d’r. Je hebt ’r alleen maar omdat je ergens moet wonen.’

‘Ja, maar dat weet zij niet!’

‘Nee, maar dat voelt ze wel.’

‘Welnee. Er zijn alleen maar wat kleine irritaties over en weer, maar dat is toch geen reden om iemand het huis uit te schoppen? Dat ik niet over mijn gevoelens praat, dat is wie ik ben. Ik heb sowieso al veel minder gevoelens dan zij denkt. Dan iedereen denkt.’

‘Dit is de tweede dit jaar die je eruit flikkert hè? Ga je voor een persoonlijk record?’

'Ik weet nu echt niet meer waar ik heen moet.'

'Naar hoe-heet-ze natuurlijk. Die reuzin waar je het altijd over hebt. Dorien.'

'Nee zeg. Doe me een lol. Ik ga niet naar Dorien.'

'Bij mij kan echt niet meer, Freek. Sorry. Ik heb die kamer nodig voor mijn opblaaskano. Die kan ik niet elke keer opnieuw opblazen of in de gracht laten liggen. En als ik niet meer kano, dan groei ik dicht. Kun je niet bij Albert en Stella intrekken? Die wonen toch riant tegenwoordig? Ik las in de Story dat ze een tijdje terug zijn verhuisd en nu in een heel pand vlakbij het Leidseplein wonen. Albert is toch een van je beste vrienden?'

'Ja, maar ik ben jaloers op 'm.'

'Op wat? Hij werkt ook niet?'

'Hoezo ook niet? Noem je wat ik hier doe geen werk?'

'Ik heb het over werk als acteur. Niet over een baantje om geld te verdienen. Waar ben je jaloers op?'

'Hij heeft Stella. Die heeft mij nooit gewild, weet je dat? Ook niet toen ik de koning van Maastricht was. Ze was zo ongeveer de enige die me afwees.'

'Je kan in ieder geval niet bij mij. Voor mijn kano en voor mijn privacy.' Rolf schudt met zijn hoofd.

'Wat privacy? Heb je weer iemand?'

'Nog niet helemaal. Maar het komt eraan. Daarom kon ik me waarschijnlijk niet zo goed concentreren vandaag. Ik ben helemaal gek van

die meid. Dat is er eentje, Freek. Niet te geloven.
Die heeft nou echt alles. Alles.'

'Lange benen?'

'Yep.'

'Borsten?'

'Ook.'

'Humor?'

'Jazeker.'

'Billen?'

'Wat heet.'

'Een echtgenoot?'

Rolf valt weer terug op zijn stoel. 'Ja, dat ook,' zegt hij treurig. 'Het is ook altijd hetzelfde gezeik met mij.'

Freek grijnst bitter. Hij weet er alles van.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=toi-toi-toi>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu – en op verhuizers en erfgenamen – heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ